

Ludovica Mosca, un ferm valor i una pianista magnífica

Serenates al Barri Gòtic.

Ludovica Mosca, piano. *Sonata en sol*, de Schubert; *Sonatina*, de Ravel; *Maqam*, de David Padrós; *3 danzas gitanas*, de Turina.

J. García-Pérez

En el torn rotatori de les Serenates d'Estiu de Joventuts Musicals de Barcelona hi ha previst que cada dijous hi hagi una «serenata jove», a càrrec d'intèrprets joves. La primera, prevista per a aquesta setmana, es va haver d'ajornar *sine die* i es va haver d'improvisar una actuació d'emergència, dimarts al migdia.

Per sort, Ludovica Mosca, un dels nostres valors pianístics més fermes —li recordem, entre altres, un concert amb la Banda Municipal en què va tocar un Gershwin fenomenal—, va accedir a actuar sense la preparació psicològica que sembla tan necessària i amb un programa d'una densitat i una importància que es feien paleses només llegint-lo.

La sonata de Schubert fou desenvolupada en tot el seu romanticisme immanent, amb un començament dens i amb poesia i expressivitat en el temps lent. La *Sonatina* de Ravel, amb variants recollides per tradició oral pel mateix compositor, rebé una versió fulgurant i colorista, i tota la gràcia andalusa de les danses de Turina, en un canvi de 180 graus, sorti a la superfície en una interpretació mo-

dèlica. Quant a l'obra de Padrós, es tracta d'una estructura ben construïda sobre una forma de compondre dels àrabs; està dedicada a la concertista i fou també ben traduïda per ella.

Manca organització en el Srec d'enguany

La presència de ni una trentena de persones al pati de la Santa Creu donen fe de la mala organització, falta de propaganda i de ressò que té aquest Grec-85. Un estiu artístic barceloní és bastant més que una sèrie de programes «descurats» a distància. Que una pianista de qualitat hagi de tocar fins i tot sense una bona llum que li eviti ombres al teclat és vergonyós; com ho eren els esforços del «tècnic» durant tot el descans per tal que se li encengués un llum a la concertista, llum —apagat— que va haver de retirar la mateixa artista abans de seure per a continuar.

I en un piano mitja cua no gens bo, a més a més, Pobres músics, els del país, amb aquest ambient! Que a l'Europa que hem d'entrar de debò no és la de l'economia, sinó la de la cultura!